

5 Μαρτίου 2014

Ο στάρετς Μακάριος-Μέρος 2ο

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

«ομοία ἐστὶ κόκκῳ σινάπεως,

ον λαβών άνθρωπος έβαλεν εις κήπον εαυτού·
και ηύξησε και εγένετο εις δένδρον μέγα,
και τα πετεινά του ουρανού κατεσκήνωσεν
εν τοις κλάδοις αυτού.»

Λουκ. Ιγ : 19

Κεφ. 6ο : (μέρος β)

Στο Ευαγγέλιο γίνεται λόγος για κάποιο μεγάλο δένδρο που στα κλαδιά του κατεσκήνωσαν τα πετεινά του ουρανού (Λουκ. Ιγ : 19). Δεν θα ήταν άστοχο να παρωμοιάζαμε έτσι τον στάρετς Μακάριο. Υπήρξε πράγματι «των ουρανίων πτηνών επιτερπές σκήνωμα» (Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς). Στα κλωνάρια της ψυχής του εφώλιαζαν ουρανόσταλτες σκέψεις και έννοιες και αγγελοειδή αισθήματα. Όποιος θα πλησίαζε στην σκία αυτού του δένδρου, όχι μόνο την δροσιά του θα απελάμβανε, αλλά και με τα κελαδήματα των πουλιών θα ευφραινόταν. Πολλές ψυχές γεύθηκαν την χάρι του ουρανού κοντά στον αγιασμένο αυτόν άνθρωπο. Εκείνος όμως που την κατετρύφησε κυριολεκτικά υπήρξε ο π. Αμβρόσιος.

Ο νους του στάρετς Μακαρίου εκινείτο σε ευρύ οπτικό πεδίο. Η σκέψις του διέθετε μεγάλο βεληνεκές. Ήξερε πως κάποτε το ένα δένδρο θα εγήραζε και στην θέσι του έπρεπε να αναβλαστήση το άλλο. Το άλλο, όπως προέβλεπε, θα ήταν ο π. Αμβρόσιος. Αυτό τον έκανε να επιμελήται ιδιαίτερα την ψυχική του καλλιέργεια. Ο σημερινός ποιμήν ώφειλε να προπαρασκευάση τον αυριανό. Ώφειλε να τον καταστήση ικανό, σοφό, δυνατό, ώστε επάξια να σηκώση στους ώμους του τις ποιμαντικές ευθύνες.

Πολλά θα μπορούσαν να αναφερθούν για τις αντιμετώπισεις που έκανε ο στάρετς στον π. Αμβρόσιο. Θα μας δοθή σχετική ευκαιρία στα επόμενα κεφάλαια. Εδώ θα σημειώσουμε μόνο περιπτώσεις στις οποίες ο στάρετς έκανε το έργο του γλύπτου. Πως ενεργεί ο γλύπτης; Μόλις παρατηρήση στο άγαλμα που κατασκευάζει κάποιο εξόγκωμα, κτυπά με την σμίλη και το αφαιρεί. Ο αμπελουργός σε αντίστοιχη περίπτωσι παίρνει το ψαλίδι και κλαδεύει. Το σμίλευμα και το κλάδευμα στην μοναχική ζωή ονομάζεται αυστηρότης και σκληρότης - φαινομενική σκληρότης - του Γέροντος προς τον υποτακτικό.

Το κελλί του στάρετς Μακαρίου το επισκέπτονταν πολλοί, μοναχοί και κοσμικοί, «Αιγύπτιοι και Ιεροσολυμίται» όπως θα έλεγε ο Μ. Αντώνιος. Το επισκεπτόταν και μια γυναίκα που ανήκε στους Αιγυπτίους, δηλαδή στα πρόσωπα που δεν είχαν

πνευματικά ενδιαφέροντα, παρά μόνο περιέργεια η και διάθεσι να πειράξουν και να ενοχλήσουν τον στάρετς. Μόλις έβλεπε την γυναίκα αυτή ο π. Μακάριος την έδιωχνε. Ήξερε πως ήταν γη σκληρή, πέτρινη η ψυχή της, και ο σπόρος της πνευματικής διδασκαλίας δεν επρόκειτο να βλαστήσει στο ελάχιστο.

Κάποια φορά που ερχόταν πάλι προς το κελλί του στάρετς αυτή η κυρία, βρέθηκε μπροστά στον π. Αμβρόσιο. Εκείνος μιμούμενος τον διδάσκαλό του, την ανάγκασε να απομακρυνθή· την έδιωξε. Το μαθαίνει αυτό ο π. Μακάριος, καλεί τον υποτακτικό του και του βάζει κάτι φωνές που άλλη φορά δεν τις είχε ακούσει. Στο τέλος τον έδιωξε, και για αρκετό χρονικό διάστημα δεν τον δεχόταν στο κελλί του.

Καθένας μπορεί να το καταλάβει: Ο στάρετς αφορμή ζητούσε για να σμιλεύσει με την αυστηρότητά του τον χαρακτήρα του π. Αμβροσίου. Όχι ότι ενήργησε κακώς ο π. Αμβρόσιος. Απλώς ευκαιρία δόθηκε για να τον επιτιμήσει. Άλλωστε τι γράφει ο Απόστολος; «Επίστηθι ευκαίρως ακαίρως, έλεγξον, επιτίμησον» (Β Τιμ. Δ : 2).

Κάποια περίοδο ταλαιπωρημένος με τις αρρώστιες του ο π. Αμβρόσιος δεν μπορούσε να ασχοληθή με καμιά εργασία. Τον βλέπει λοιπόν μία ημέρα έτσι άπρακτο ο στάρετς και με αυστηρές φωνές τον παρατηρεί:

Αμβρόσιε! Αμβρόσιε! Γιατί δεν εργάζεσαι; Γιατί δεν εργάζεσαι;

Μπάτουσκα, τι δουλειές να κάνη; Αφού ο άνθρωπος είναι άρρωστος.

Και εκείνος του αποκρίνεται:

Μήπως εγώ δεν το ξέρω ότι είναι άρρωστος; Οι επιπλήξεις όμως για τον μοναχό είναι βούρτσες που καθαρίζουν την ψυχή του από την σκόνη και την σκουριά των παθών.

Μια φορά αντελήφθη πως ο υποτακτικός του πάνω στον πνευματικό αγώνα είχε ταλαιπωρηθή πολύ από τις άγριες επιθέσεις του εχθρού. Βαδίζοντας σ ένα δρόμο της Σήτης τον βλέπει να έρχεται από την απέναντι κατεύθυνσι. Μόλις συναντήθηκαν βγάζει από την τσέπη του ένα μικρό μπουκαλάκι με γλυκό, του το προσφέρει και με τρόπο χαριτωμένο του λέει:

- Πάρτο. Πάρτο. Για να γλυκάνης το στόμα σου από τις τόσες πίκρες που σε πότισε ο εχθρός.

Τω Θεώ δόξα!

Αμήν!

Συνεχίζεται...

Από το βιβλίο: "Ο ΟΣΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΤΗΣ ΟΠΤΙΝΑ"

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗ.

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr